

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturta palāta)

2017. gada 25. oktobrī*

Apelācija – Eiropas Savienības pašu resursi – Lēmums 2007/436/EK – Dalībvalstu finansiālā atbildība – Atbrīvojums no ievadmitas nodokļiem – Pienākums pārskaitīt Eiropas Komisijai zaudējumiem atbilstošu summu – Prasība atcelt tiesību aktu – Pieņemamība – Eiropas Komisijas vēstule – “Apstrīdama tiesību akta” jēdziens

Apvienotās lietas C-593/15 P un C-594/15 P

par divām apelācijas sūdzībām atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2015. gada 13. novembrī iesniedza

Slovākijas Republika, ko pārstāv *B. Ricziová*, pārstāve,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

ko atbalsta:

Čehijas Republika, ko pārstāv *M. Smolek*, *J. Vlácil* un *T. Müller*, pārstāvji,

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv *T. Henze* un *K. Stranz*, pārstāvji,

Rumānija, ko pārstāv *R.-H. Radu*, kā arī *M. Chicu* un *A. Wellman*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās apelācijas tiesvedībā,

otra lietas dalībiece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *A. Caeiros*, *A. Tokár* un *G.-D. Balan*, kā arī *Z. Malúšková*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (ceturta palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs *T. fon Danvics* [*T. von Danwitz*], tiesneši *K. Vajda* [*C. Vajda*], *E. Juhāss* [*E. Juhász*], *K. Jirimēe* [*K. Jürimäe*] (referente) un *K. Likurģs* [*C. Lycourgos*],

ģenerālvokāte *J. Kokote* [*J. Kokott*],

sekretārs *M. Aleksejevs* [*M. Alekseev*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2017. gada 23. marta tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – slovāku.

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2017. gada 8. jūnija tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar apelācijas sūdzībām Slovākijas Republika lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 14. septembra rīkojumus Slovākija/Komisija (T-678/14, nav publicēts, turpmāk tekstā – “pirmais pārsūdzētais rīkojums”, EU:T:2015:661) un Slovākija/Komisija (T-779/14, nav publicēts, turpmāk tekstā – “otrais pārsūdzētais rīkojums” EU:T:2015:655; turpmāk tekstā kopā – “pārsūdzētie rīkojumi”), ar kuriem šī tiesa kā nepieņemamas noraidīja tās prasības atcelt Eiropas Komisijas Budžeta ģenerāldirektorāta 2014. gada 15. jūlija vēstulē BUDG/B/3/MV D (2014) 2351197 (turpmāk tekstā – “pirmā strīdīgā vēstule”) un 2014. gada 24. septembra vēstulē BUDG/B/03/MV D (2014) 3139078 (turpmāk tekstā – “otrā strīdīgā vēstule”, turpmāk tekstā kopā – “strīdīgās vēstules”) šķietami ietvertos lēmumus.

Atbilstošās tiesību normas

- 2 Ar Padomes 2007. gada 7. jūnija Lēmumu 2007/436/EK, Euratom par Eiropas Kopienu pašu resursu sistēmu (OV 2007, L 163, 17. lpp.) no 2007. gada 1. janvāra tika atcelts Padomes 2000. gada 29. septembra Lēmums 2000/597/EK, Euratom par Eiropas Kopienu pašu resursu sistēmu (OV 2000, L 253, 42. lpp.).
- 3 Saskaņā ar Lēmuma 2000/597 2. panta 1. punkta b) apakšpunktu un Lēmuma 2007/436 2. panta 1. punkta a) apakšpunktu pašu resursus, ko iekļauj Eiropas Savienības vispārējā budžetā, veido it īpaši “kopējā muitas tarifa nodokļi un citi nodokļi, kurus noteikušas vai noteiks [Savienības] iestādes attiecībā uz tirdzniecību ar ārpuskopienas valstīm” (turpmāk tekstā – “pašu resursi”).
- 4 Atbilstoši Padomes 2000. gada 22. maija Regulas (EK, Euratom) Nr. 1150/2000, ar ko īsteno Lēmumu 2007/436 (OV 2000, L 130, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 2009. gada 26. janvāra Regulu (EK, Euratom) Nr. 105/2009 (OV 2009, L 36, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Regula Nr. 1150/2000”), 2. panta 1. punktu Savienības pašu resursu prasījumus nosaka, līdzko ir izpildīti muitas noteikumos paredzētie nosacījumi par prasījumu iekļaušanu kontos un paziņošanu debitoram.
- 5 Regulas Nr. 1150/2000 9. panta 1. punkta pirmajā daļā ir noteikts:
“Saskaņā ar 10. pantā paredzēto kārtību dalībvalstis pašu resursus ieraksta kredītā kontā, ko Komisijas vārdā atver dalībvalsts kasē vai iestādē, ko tā norīkojusi.”
- 6 Atbilstoši šīs regulas 10. panta 1. punktam pašu resursu ierakstīšanu veic vēlākais pirmajā darbadienā pēc 19. datuma, kas ir otrajā mēnesī pēc mēneša, kad saskaņā ar minētās regulas 2. pantu noteikts prasījums.
- 7 Atbilstoši Regulas Nr. 1150/2000 11. panta 1. punktam par visiem kavējumiem, izdarot ierakstus šīs regulas 9. panta 1. punktā minētajā kontā, attiecīgajai dalībvalstij ir jāmaksā procenti.

Tiesvedības priekšvēsture

- 8 2006. un 2007. gadā sabiedrības kā principāli Vācijā iesniedza muitas deklarācijas par Kopienas ārējā tranzīta procedūras piemērošanu precēm ar galamērķi Slovākijā atbilstoši Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV 1992, L 302, 1. lpp.) 91. un nākamajiem pantiem.
- 9 Attiecībā uz šīm tranzīta operācijām Slovākijas muitas iestādes noteiktajos termiņos, izmantojot jauno datorizēto tranzīta sistēmu (*NCTS*), informēja Vācijas iestādes par preču uzrādīšanu galamērķa muitas iestādē, kā arī par veiktās kontroles rezultātu. Tādējādi attiecīgās operācijas tika pabeigtas un principālu sniegtā finanšu garantija tika atbrīvota.
- 10 Tomēr Slovākijā veiktā izmeklēšanā izdevās konstatēt, ka Slovākijas galamērķa muitas iestādē tranzīta operācijas bija tikušas pabeigtas nepienācīgi pēc prettiesiskas ievadīšanas *NCTS*.
- 11 Strīdīgajās vēstulēs Eiropas Komisijas Budžeta ģenerāldirektorāta Pašu resursu un finanšu plānošanas direkcijas direktors (turpmāk tekstā – “direktors”) atgādināja, ka Komisija ar 2012. gada 5. janvāra lēmumu C(2011) 9750, galīgā redakcija, (lieta REM 03/2010) atbilstoši Regulas Nr. 2913/92 239. pantam pēc Vācijas iestāžu lūguma ir konstatējusi ievadmuitas nodokļu atlaišanas pamatotību attiecībā uz kādu Vācijas sabiedrību, kas kā principāls bija savu klientu vārdā iesniegusi vairākas deklarācijas par preču, kurām bija piemērota ārējā tranzīta procedūra, transportu uz Slovākiju 2006. un 2007. gadā. Šajā ziņā Komisija uzsvēra, ka nepienācīgā tranzīta operāciju pabeigšana pieder pie krāpšanas, kas, saprātīgi vērtējot, ir izskaidrojama vienīgi ar Slovākijas galamērķa muitas iestādes darbinieka aktīvu līdzdalību vai ar trūkumiem šīs iestādes organizācijā, kuru dēļ trešajai personai ir tikusi radīta iespēja piekļūt *NCTS*.
- 12 Direktors arī būtībā norādīja, ka Vācijas iestādes to pašu iemeslu dēļ bija veikušas muitas nodokļu atlaišanu citos gadījumos. Piemēram, pirmajā strīdīgajā vēstulē ir minēts kādas citas sabiedrības gadījums un otrajā strīdīgajā vēstulē – vēl sešas lietas.
- 13 Strīdīgajās vēstulēs direktors paskaidroja, ka Komisijas dienestu viedoklis ir tāds, ka Slovākijas Republika tika uzskatīta par finansiāli atbildīgu, jo pabeigšanas apliecinājums uz Vācijas nosūtītājam muitas iestādei atpakaļ atsūtītajiem tranzīta dokumentiem Vācijas iestādēm liedza iekasēt vai atgūt muitas nodokļus, kas ir tradicionāli pašu resursi. Viņš precizēja, ka, lai gan Slovākijas Republika nebija atbildīga par muitas nodokļu, ko piemēro par importu Savienības iekšienē, iekasēšanu, dalībvalsts tomēr ir finansiāli atbildīga par pašu resursu zaudējumiem, ja tās iestādes vai to pārstāvji pieļauj kļūdas vai rikojas krāpnieciski.
- 14 Direktors turpinājumā uzsvēra, ka Slovākijas iestādes nav spējušas garantēt, ka tiktu pareizi piemēroti Savienības muitas noteikumi. Šī nepareizā Savienības tiesību piemērošana esot izraisījusi tradicionālo pašu resursu zaudējumus, jo Vācijas iestādes nav varējušas iekasēt muitas nodokļus un nodot tos Komisijas rīcībā. Direktors no tā secināja, ka Slovākijas Republikai ir jākompensē Savienības budžetam šādi radītie zaudējumi. Šajā ziņā viņš pēc analogijas atsaucās uz 2010. gada 8. jūlija sprieduma Komisija/Itālija (C-334/08, EU:C:2010:414) 44. punktu.
- 15 Direktors būtībā paskaidroja, ka iespējama Slovākijas Republikas atteikšanās nodot šos tradicionālos pašu resursus būtu pretrunā lojālas sadarbības starp dalībvalstīm un Savienības ietvaros principam un traucētu pienācīgu pašu resursu sistēmas darbību.
- 16 Līdz ar to viņš aicināja Slovākijas iestādes nodot Komisijas rīcībā divas bruto pašu resursu summas attiecīgi EUR 1 602 457,33 un 1 453 723,12 apmērā, no kurām ir jāatskaita 25 % kā iekasēšanas izmaksas, vēlākais pirmajā darba dienā pēc otrā mēneša 19. datuma, kas seko mēnesim, kurā tika nosūtītas strīdīgās vēstules. Viņš piebilda, ka jebkādas kavēšanās gadījumā būs jāmaksā procenti atbilstoši Regulas Nr. 1150/2000 11. pantam.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētie rīkojumi

- 17 Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2014. gada 22. septembrī un 26. novembrī, Slovākijas Republika cēla prasības atcelt strīdīgajās vēstulēs šķietami ietvertos lēmumus.
- 18 Ar atsevišķiem dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2014. gada 5. decembrī un 2015. gada 12. februārī, Komisija izvirzīja iebildes par nepieņemamību atbilstoši 1991. gada 2. maija Vispārējās tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktam. Šīs iebildes abās lietās tika pamatotas ar tiesību akta, par kuru var celt prasību to atcelt, neesamību, un lietā T-678/14 – par to, ka pirmajai strīdīgajai vēstulei ir tikai apstiprinošs raksturs.
- 19 Slovākijas Republika attiecībā uz šīm iebildēm par nepieņemamību iesniedza savus apsvērumus.
- 20 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2015. gada 8. un 23. janvārī, Vācijas Federatīvā Republika un Rumānija lūdza atļaut iestāties lietā T-678/14 Slovākijas Republikas prasījumu atbalstam. Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2015. gada 10. aprīlī un 4. maijā, šīs pašas dalībvalstis lūdza atļaut iestāties lietā T-779/14 Slovākijas Republikas prasījumu atbalstam.
- 21 Ar pārsūdzētajiem rīkojumiem Vispārējā tiesa pieņēma nolēmumu attiecībā uz Komisijas iebildēm par nepieņemamību atbilstoši tās reglamenta 130. pantam.
- 22 Lai novērtētu strīdīgo vēstuļu apstrīdamību, Vispārējā tiesa pirmā pārsūdzētā rīkojuma 27.–37. un 39. punktā, kā arī otrā pārsūdzētā rīkojuma 26.–36. un 38. punktā, pārbaudīja pilnvaru sadalījumu starp Komisiju un dalībvalstīm pašu resursu noteikšanas jomā saskaņā ar Lēmuma 2007/436 un Regulas Nr. 1150/2000 normām. Pirmā pārsūdzētā rīkojuma 41. punktā un otrā pārsūdzētā rīkojuma 40. punktā tā secināja, ka, tā kā nav tiesību normas, ar kuru Komisijai būtu piešķirtas pilnvaras pieņemt tiesību aktu, nosakot pienākumu dalībvalstij nodot pašu resursus, apstrīdētās vēstules var tikt uzskatītas par tādām, kurām piemīt informatīva vērtība, un par vienkāršu Slovākijas Republikai adresētu aicinājumu.
- 23 Šajā ziņā Vispārējā tiesa pirmā pārsūdzētā rīkojuma 42.–44. punktā un otrā pārsūdzētā rīkojuma 41.–43. punktā precizēja, ka tāds Komisijas pausts viedoklis kā tas, kurš ir ietverts šajās vēstulēs, nav valsts iestādēm saistošs, un pirmā pārsūdzētā rīkojuma 45.–47. punktā un otrā pārsūdzētā rīkojuma 44.–46. punktā – ka tas var būt apstrīdams tiesību akts ne lielākā mērā kā argumentēts atzinums, kas ir sniegts procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi pirmstiesas stadijā.
- 24 Visbeidzot Vispārējā tiesa Slovākijas Republikas izvirzītos argumentus noraidīja. Konkrēti, pirmā pārsūdzētā rīkojuma 54. un 55. punktā un otrā pārsūdzētā rīkojuma 53. un 54. punktā tā kā neefektīvus noraidīja argumentus saistībā ar to, ka Komisija esot veikusi kļūdainu atbilstīgā tiesiskā regulējuma interpretāciju, ka strīdīgajām vēstulēm neesot juridiska pamata vai ka tajās minētās summas nevarot tikt kvalificētas kā “pašu resursi”, jo šie argumenti attiecas uz minēto vēstuļu satura pamatotību. Pirmā pārsūdzētā rīkojuma 56.–59. punktā un otrā pārsūdzētā rīkojuma 55.–58. punktā Vispārējā tiesa turklāt atbildēja uz argumentiem, kas attiecās uz pilnīgu tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmu, efektīvu tiesību aizsardzību tiesā un situācijas lietā steidzamību, kura izrietot it īpaši no riska, ka būs jāmaksā ievērojami nokavējuma procenti.
- 25 Ņemot vērā šos elementus, Vispārējā tiesa apmierināja Komisijas izvirzītās iebildes par nepieņemamību un noraidīja Slovākijas Republikas prasības kā nepieņemamas, jo tās bija vērstas pret aktiem, par kuriem nevar tikt celta prasība, neņemot par Vācijas Federatīvās Republikas un Rumānijas pieteikumiem par iestāšanos lietās.

Apelācijas tiesvedības dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

- 26 Ar apelācijas sūdzībām Slovākijas Republika lūdz Tiesu:
- pilnībā atcelt pārsūdzētos rīkojumus;
 - pašai izlemt par prasību pieņemamību un nodot lietas atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par prasību pamatotību, vai pakārtoti – nodot lietas atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par prasību pieņemamību un pamatotību, un
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 27 Atbildes rakstā uz apelācijas sūdzību Komisija lūdz Tiesu:
- apelācijas sūdzības noraidīt un
 - piespriest Slovākijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 28 Iestāšanās rakstos Vācijas Federatīvā Republika un Rumānija būtībā lūdz Tiesu apmierināt apelācijas sūdzības.
- 29 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2016. gada 12. janvāra lēmumu lietas C-593/15 P un C-594/15 P rakstveida, mutvārdu procesā un sprieduma taisīšanai tika apvienotas.

Par apelācijas sūdzībām

- 30 Apelācijas sūdzību pamatošanai Slovākijas Republika izvirza divus pamatus, no kuriem pirmais attiecas uz kļūdām tiesību piemērošanā un otrs, kas ir izvirzīts pakārtoti, uz Vispārējās tiesas pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 31 Ar pirmo pamatu Slovākijas Republika pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot pieļāvusi vairākas kļūdas tiesību piemērošanā, vērtējot strīdīgo vēstuli raksturu un sekas. Šis pamats sastāv no trim argumentu kategorijām.
- 32 Pirmkārt, Slovākijas Republika būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdijusies attiecībā uz strīdīgajās vēstulēs pieprasīto summu raksturu, tās vismaz netieši kvalificējot kā “pašu resursus” Lēmuma 2007/436 2. panta 1. punkta izpratnē. Tādējādi Vispārējā tiesa, lemjot par Komisijas lēmumu pieņemšanas pilnvarām, esot kļūdaini piemērojusi tiesību normas un judikatūru attiecībā uz pašu resursiem. Tā kā pareizai šo summu juridiskajai kvalifikācijai bija nozīme, novērtējot prasību pieņemamību, Vispārējā tiesa turklāt neesot varējusi, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, pirmā pārsūdzētā rīkojuma 54. un 55. punktā un otrā pārsūdzētā rīkojuma 53. un 54. punktā vienīgi paust uzskatu, ka tās šajā ziņā norādītie argumenti attiecas uz lietas būtības izvērtējumu.
- 33 Katrā ziņā judikatūrai, ko Vispārējās tiesas ir minējusi pirmā pārsūdzētā rīkojuma 28.–34. punktā un otrā pārsūdzētā rīkojuma 27.–33. punktā, neesot nozīmes šajā lietā, jo tajā ir aprakstīti dalībvalstu pienākumi pašu resursu jomā divpusējās attiecībās starp Komisiju un dalībvalsti, kura ir atbildīga par

šādu resursu nodošanu. Šīs lietas esot saistītas ar trīspusējām attiecībām starp Komisiju, Vācijas Federatīvo Republiku kā valsti, kura ir atbildīga par pašu resursu nodošanu, kā arī Slovākijas Republiku, kura nebija atbildīga par minēto resursu nodošanu.

- 34 Apsvērumos par iestāšanās rakstiem Slovākijas Republika uzsver vēl arī tiesisko nenoteiktību un smagu finansiālo seku risku, kas izrietot no neskaidrības attiecībā uz šķietamā pienākuma nodot pieprasītās summas juridisko pamatu. Tā apstrīd pat šāda pienākuma esamību saskaņā ar Savienības tiesībām. Tā kā Komisija strīdīgajās vēstulēs esot noteikusi šajās tiesībās neparedzētus pienākumu un sekas, esot skaidrs, ka šīs vēstules radot tiesiskas sekas, kuras var ietekmēt tās intereses. Katrā ziņā būtu lietderīgi, ja Tiesa šajās lietās ieviestu skaidrību par problemātiku saistībā ar minēto juridisko pamatu.
- 35 Otrkārt, Slovākijas Republika apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pirmā pārsūdzētā rīkojuma 41. punktā un otrā pārsūdzētā rīkojuma 40. punktā apstrīdētā akta autora pilnvaru kritēriju būtībā pasludinot par priekšnoteikumu apstrīdama tiesību akta esamībai. Ir taisnība, ka Tiesa 2014. gada 13. februāra sprieduma Ungārija/Komisija (C-31/13 P, EU:C:2014:70) 55. punktā ir atzinusi, ka akta sekas ir jāvērtē arī atkarībā no iestādes, kas ir tā autore, pilnvarām. Tomēr šī judikatūra nevarot tikt interpretēta tādējādi, ka no pilnvaru neesamības noteikti izrietētu, ka Savienības iestādes akts nekādā gadījumā nevarētu būt akts, kas rada saistošas tiesiskas sekas, par kurām var celt prasību atcelt tiesību aktu saskaņā ar LESD 263. pantu. Ar šādu pieeju pamats par prettiesiskumu, kas attiecas uz akta autora kompetences neesamību, pilnībā zaudētu nozīmi.
- 36 Treškārt, Slovākijas Republika uzskata, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir atzinusi pirmā pārsūdzētā rīkojuma 59. punktā un otrā pārsūdzētā rīkojuma 58. punktā, tās iespēja veikt nosacītu maksājumu nevar ne kompensēt tiesību aizsardzības tiesā un iespējas vērsties tiesā nepietiekamību, ne arī novērst situācijas steidzamību tādā gadījumā, kāds tas ir šajās lietās. Vispārējā tiesā celto prasību nepieņemamībai esot negatīvas, neakceptējamas sekas attiecībā uz tās situāciju, jo tā Komisijas prasījumus varot apstrīdēt tikai iespējamās prasības sakarā ar pienākumu neizpildi gadījumā un tādējādi esot pakļauta riskam, ka tai būs jāmaksā augsti nokavējuma procenti. Iespēja izvēlēties veikt nosacītu maksājumu, kas neesot paredzēts nevienā Savienības tiesību aktā un kura atgūšana judikatūrā neesot garantēta, tai nebūt nenodrošinot iespēju vērsties tiesā.
- 37 Komisija apstrīd visu šo argumentu pamatotību un uzskata, ka pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.
- 38 Pirmkārt, šī iestāde apgalvo, ka uz argumentiem saistībā ar pieprasīto summu raksturu ar to, ka Slovākijas Republikai tās ir jāsamaksā, kā arī ar šīs dalībvalsts pienākuma esamību veikt to nodošanu, attiecas prasību pamatotības, nevis pieņemamības vērtējums. Runājot par pieņemamības vērtējumu, Komisijas viedoklis ir tāds, ka Vispārējā tiesa ir izskatījusi strīdīgo vēstuli saturu atbilstoši judikatūrai un pareizi atzinusi, ka, ņemot vērā minēto saturu, šajās vēstulēs ir ietverts vienīgi aicinājums nodot pašu resursus, ko nav atspēkojusi ne Slovākijas Republika, ne dalībvalstis, kuras ir iestājušās lietās. Tādējādi Vispārējā tiesa prasības esot pamatoti vērtējusi tiesību normu un judikatūras attiecībā uz pašu resursiem gaismā.
- 39 Šajā ziņā, no vienas puses, nevarot tikt apstrīdēts, ka attiecīgās summas ir muitas nodokļi un līdz ar to – tradicionāli pašu resursi. No otras puses, veicot minēto tiesību normu analīzi pieņemamības stadijā, Vispārējā tiesa nebūt neesot lēmusi par iespējamu Slovākijas Republikas pienākumu nodot attiecīgās summas. No pašu tiesību normu, kā tās ir interpretētas judikatūrā, kā arī procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi regulējošo noteikumu kopuma izrietot, ka Komisijas kompetencē nebūt neesot saistoši noteikt pašu resursu apmēru, to samaksas termiņu un lemt par nokavējuma procentiem.
- 40 Katrā ziņā Komisijas viedoklis ir tāds, ka, lai gan ir jāuzskata, ka strīdīgās vēstules neattiecas uz pašu resursu maksājumu, šīs vēstules nevar radīt saistošas tiesiskas sekas. Nekāds juridisks pamats šāda saistoša tiesību akta pieņemšanai neesot ticis noskaidrots.

- 41 Otrkārt, Komisija būtībā apgalvo, ka tās pilnvaru apjoma izvērtējums šajās lietās ietilpst sarežģītā pārbaudē ar mērķi noskaidrot, vai par strīdīgajām vēstulēm, ņemot vērā to raksturu, to pieņemšanas kontekstu un to autora pilnvaras, var tikt celta prasība tās atcelt. Pēc tās domām, ir jānošķir, no vienas puses, tiesību akti, kuri rada tiesiskas sekas un kurus ir pieņēmusi iestāde, kam nav attiecīgas kompetences, un, no otras puses, akti, kuri šādas sekas nerada un par kuriem tādējādi nevar tikt celta prasība atcelt tiesību aktu.
- 42 Treškārt, Komisija uzskata, ka no pašu resursu sistēmas raksturīgajām pazīmēm noteikti izriet, ka tai nav kompetences pieņemt šajā jomā saistošus lēmumus. Tātad šādas kompetences neesamība nevarot tikt pielīdzināta Slovākijas Republikas tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā noliegšanai. Tas pats attiecoties uz šīs dalībvalsts pienākumu maksāt nokavējuma procentus, kas tieši izrietot no Regulas Nr. 1150/2000 11. panta. Turklāt nosacīta maksājuma mērķis neesot vis garantēt tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, bet gan mazināt iespējamu finansiālu apgrūtinājumu, ko dalībvalstij var nozīmēt pienākums maksāt nokavējuma procentus. Piedevām risks, ka varētu būt jāmaksā nokavējuma procenti, esot saistīts ar pienākuma nodot Komisijas rīcībā pašu resursus neizpildi, nevis ar strīdīgajām vēstulēm, kurās ir ietverts aicinājums to darīt.
- 43 Kompetences pieņemt saistošus lēmumus pašu resursu jomā neesamība turklāt esot tikusi apstiprināta, kad Padome ir noraidījusi priekšlikumu grozīt Regulas Nr. 1150/2000 17. pantu, ar kuru Komisijai būtu tikušas piešķirtas pilnvaras izskatīt lietu un pieņemt pienācīgi pamatotu lēmumu, ja noteikto nodokļu apmērs būtu lielāks par EUR 50 000.
- 44 Turklāt Komisija norāda, ka prasība atcelt tiesību aktu var tikt celta tikai, ja strīds ir par tāda akta spēkā esamību, kas rada tiesiskas sekas. Turpretim, ja strīda priekšmets ir no Savienības tiesībām izrietoša dalībvalsts pienākuma esamība, vienīgais pieejamais tiesību aizsardzības līdzeklis ir prasība sakarā ar pienākumu neizpildi. Līgumos nav paredzēta neviena procedūra, ko dalībvalsts varētu izmantot, lai noskaidrotu, vai tā pati ir izpildījusi Savienības tiesībās paredzētos pienākumus.
- 45 Čehijas Republikas, Vācijas Federatīvā Republikas un Rumānijas viedoklis ir tāds, ka pirmais pamats ir jāapmierina.

Tiesas vērtējums

- 46 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka par “apstrīdamiem tiesību aktiem” LESD 263. panta izpratnē tiek uzskatīti visi tie Savienības iestāžu pieņemtie noteikumi neatkarīgi no to formas, kuru mērķis ir radīt saistošas tiesiskas sekas (spriedums, 2014. gada 13. februāris, Ungārija/Komisija, C-31/13 P, EU:C:2014:70, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 47 Lai noskaidrotu, vai apstrīdētais akts rada šādas sekas, ir jāaplūko tā būtiskais saturs (spriedums, 2000. gada 22. jūnijs, Nīderlande/Komisija, C-147/96, EU:C:2000:335, 27. punkts un tajā minētā judikatūra). Šīs tiesiskās sekas ir jāizvērtē atbilstoši objektīviem kritērijiem, tādiem kā šī akta saturs, vajadzības gadījumā ņemot vērā pēdējā minētā pieņemšanas kontekstu, kā arī iestādes, kas ir tā autore, pilnvaras (spriedums, 2014. gada 13. februāris, Ungārija/Komisija, C-31/13 P, EU:C:2014:70, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 48 Pārsūdzētajos rīkojumos Vispārējā tiesa lēma par Komisijas iebildēm par nepieņemamību, neaplūkojot lietu pēc būtības. Kā tika izklāstīts šī sprieduma 22. un 23. punktā, noslēdzot pilnvaru sadalījuma starp Komisiju un dalībvalstīm pašu resursu noteikšanas jomā saskaņā ar Lēmuma 2007/436 un Regulas Nr. 1150/2000 normām pārbaudi, Vispārējā tiesa pirmā pārsūdzētā rīkojuma 41. punktā un otrā pārsūdzētā rīkojuma 40. punktā secināja, ka, tā kā nav tiesību normu, ar kurām Komisijai būtu piešķirtas pilnvaras pieņemt tiesību aktu, nosakot pienākumu dalībvalstij nodot pašu resursus, apstrīdētās vēstules ir jāuzskata par tādām, kurām piemīt informatīva vērtība, un par vienkāršu Slovākijas Republikai adresētu aicinājumu.

- 49 Šajā ziņā Vispārējā tiesa precizēja, ka tāds Komisijas pausts viedoklis kā tas, kurš ir ietverts šajās vēstulēs, nav valsts iestādēm saistošs un ka tas var būt apstrīdams tiesību akts ne lielākā mērā kā argumentēts atzinums, kas ir sniegts procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi pirmstiesas stadijā.
- 50 Pirmkārt, ir taisnība, ka Vispārējā tiesa savu vērtējumu par strīdīgo vēstuli apstrīdamību pamatā ir balstījusi uz Komisijas pilnvaru pārbaudi, pamatojoties uz Lēmuma 2007/436 un Regulas Nr. 1150/2000 normām. Tomēr, to darot, pretēji tam, ko apgalvo Slovākijas Republika, tā nevērtēja ne pieprasīto līdzekļu raksturu, ne arī šos līdzekļus kvalificēja kā “pašu resursus”.
- 51 Vispārējā tiesa pārsūdzētajos rīkojumos vienīgi abstrakti izskaidroja attiecīgi dalībvalstu un Komisijas pienākumus un pilnvaras Savienības pašu resursu jomā. Kā izriet no pirmā pārsūdzētā rīkojuma 4.–10. punkta un otrā pārsūdzētā rīkojuma 4.–10. punkta, tā kā Komisija strīdīgās vēstules bija sagatavojusi šajā jomā, Vispārējā tiesa varēja, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, minētos pienākumus un pilnvaras novērtēt no tiesiskā regulējuma attiecībā uz pašu resursiem viedokļa vienīgi, lai pārbaudītu minēto vēstuli apstrīdamību, un neskarot jautājumu pēc būtības par tā piemērojamību lietas apstākļiem un attiecīgo summu kvalifikāciju.
- 52 Turklāt ir jāuzskata, ka šajos apstākļos Vispārējā tiesa pirmā pārsūdzētā rīkojuma 55. punktā un otrā pārsūdzētā rīkojuma 54. punktā pamatoti kā neefektīvus noraidīja argumentus, ko bija norādījuši Slovākijas Republika un kas attiecās uz strīdīgo vēstulu satura pamatotību.
- 53 Toties, otrkārt, uzmanība ir jāvērs uz to, kā pamatoti apgalvo Slovākijas Republika, ka Vispārējā tiesa ir vienīgi pārbaudījusi apstrīdētā akta autora pilnvaras, pat neveicot paša strīdīgo vēstulu satura analīzi, kas ir pretrunā šī sprieduma 47. punktā atgādinātās judikatūras prasībām.
- 54 Līdz ar to Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- 55 Tomēr ir jāatgādina, ka, ja Vispārējās tiesas nolēmuma motīvu daļā atklājas Savienības tiesību pārkāpums, bet ir redzams, ka tā rezolutīvā daļa citu juridisku apsvērumu dēļ ir pamatota, šāds pārkāpums nevar izraisīt šī nolēmuma atcelšanu un pamatojums ir jāaizstāj (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 18. jūlijs, Komisija u.c./*Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P un C-595/10 P, EU:C:2013:518, 150. punkts, kā arī 2015. gada 5. marts, Komisija u.c./*Versalis* u.c., C-93/13 P un C-123/13 P, EU:C:2015:150, 102. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 56 Tā tas ir šajā lietā.
- 57 Ņemot vērā šī sprieduma 46. un 47. punktā atgādināto judikatūru, no strīdīgo vēstulu satura analīzes, ņemot vērā to sagatavošanas kontekstu un Komisijas pilnvaras, izriet, ka šīs vēstules nevar tikt kvalificētas kā “apstrīdami tiesību akti”.
- 58 Pirmkārt, runājot par minēto vēstulu saturu, ir jānorāda, ka direktors, atgādinājis attiecīgos faktus, tajās pauda šīs direkcijas viedokli, saskaņā ar kuru tiek uzskatīts, ka Slovākijas Republika ir atbildīga par Vācijā radītajiem pašu resursu zaudējumiem. Viņš pauda uzskatu, ka Slovākijas Republikai ir šie zaudējumi jākompensē un ka atteikšanās nodot attiecīgās summas gadījumā šī pēdējā neievērotu lojālas sadarbības principu un apdraudētu pienācīgu pašu resursu sistēmas darbību. Ņemot vērā šos elementus, viņš to aicināja nodot Komisijas rīcībā summas, kas atbilst attiecīgajiem zaudējumiem, un precizēja, ka, ja maksājums netiks veikts šajās pašās vēstulēs noteiktajā termiņā, būs jāmaksā nokavējuma procenti atbilstoši Regulas Nr. 1150/2000 11. pantam.
- 59 No šī atgādinājuma izriet, ka strīdīgajās vēstulēs Komisija būtībā izklāstīja Slovākijas Republikai savu viedokli attiecībā uz Vācijā radīto pašu resursu zaudējumu tiesiskajām sekām un pienākumiem, kas, pēc tās domām, no tām izriet Slovākijas Republikai. Ņemot vērā šo viedokli, tā aicināja šo dalībvalsti nodot attiecīgās summas.

- 60 Tomēr ir jāuzskata, ka ne vienkāršs juridiska viedokļa izklāsts, ne vienkāršs aicinājums nodot attiecīgās summas nevar izraisīt tiesiskas sekas.
- 61 Tas vien, ka strīdīgajās vēstulēs ir noteikts termiņš šo summu nodošanai, vienlaikus norādot, ka kavējuma gadījumā var būt jāmaksā nokavējuma procenti, ņemot vērā šo vēstuļu saturu kopumā, neļauj uzskatīt ne to, ka Komisijas nodoms ir bijis nevis paust savu viedokli, bet gan pieņemt aktus, kas rada saistošas tiesiskas sekas, ne arī līdz ar to piešķirt minētajām vēstulēm apstrīdamu tiesību aktu raksturu.
- 62 Otrkārt, runājot par kontekstu, ir jāprecizē, ka Komisija tiesas sēdē vērsa uzmanību uz to, ka tādu vēstuļu kā strīdīgās vēstules nosūtīšana ir šīs iestādes ierasta prakse, kuras mērķis ir uzsākt tādas neformālas diskusijas par Savienības tiesību ievērošanu no dalībvalsts puses, kam varētu sekot procedūra sakarā ar pienākumu neizpildi pirmstiesas stadijā, un ne Slovākijas Republika, ne dalībvalstis, kuras ir iestājušās lietās, šajā jautājumā neiebilda. Šis konteksts ir atspoguļots strīdīgajās vēstulēs, kurās ir skaidri izklāstīti iemesli, kāpēc Komisija uzskata, ka Slovākijas Republika varētu būt pārkāpusi Savienības tiesību normas. Turklāt no pēdējās minētās Vispārējai tiesai iesniegtajiem prasības pieteikumiem nepārprotami izriet, ka dalībvalstij šis konteksts bija zināms un ka Komisijas nodoms uzsākt neformālu saziņu noteikti tika saprasts.
- 63 Tomēr no judikatūras izriet, ka, ņemot vērā Komisijas rīcības brīvību uzsākt procedūru sakarā ar pienākumu neizpildi, argumentēts atzinums nevar radīt saistošas tiesiskas sekas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1998. gada 29. septembris, Komisija/Vācija, C-191/95, EU:C:1998:441, 46. punkts un tajā minētā judikatūra). Tas vēl jo vairāk attiecas uz vēstulēm, kas līdzīgi strīdīgajām vēstulēm, var tikt analizētas kā vienkārša neformāla saziņa pirms prasības sakarā ar pienākumu neizpildi pirmstiesas stadijas uzsākšanas.
- 64 Treškārt, runājot par Komisijas pilnvarām, starp lietas dalībniekiem nav domstarpību par to, ka šīs iestādes kompetencē katrā ziņā nebūt nav pieņemt saistošus tiesību aktus, nosakot dalībvalstij pienākumu nodot tādas summas kā tās, uz kurām attiecas šīs lietas. No vienas puses, pat pieņemot, uz ko vērš uzmanību Slovākijas Republika, ka šīs summas nevar tikt kvalificētas kā “pašu resursi”, Komisija Tiesā norādīja, ka nekādu juridisku pamatu saistoša tiesību akta pieņemšanai nav varēts noskaidrot. No otras puses, pieņemot, ka minētās summas pretēji Slovākijas Republikas argumentiem ir jākvalificē kā “pašu resursi”, uzmanība ir jāvērs uz to, ka šī dalībvalsts nav iebildusi pret Komisijas argumentāciju, saskaņā ar kuru ne ar Lēmumu 2007/436, ne arī ar Regulu Nr. 1150/2000 tai neesot piešķirtas nekādas lēmumu pieņemšanas pilnvaras.
- 65 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ir jāsecina, ka strīdīgās vēstules nav “apstrīdami tiesību akti” LESD 263. panta izpratnē, un izlemt jautājumu pēc būtības attiecībā uz Lēmuma 2007/436 vai Regulas Nr. 1150/2000 piemērojamību un pieprasīto summu juridisko kvalifikāciju nav vajadzības.
- 66 Šo secinājumu neatspēko argumenti, kurus Slovākijas Republika balsta uz tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, tiesvedības starp to un Komisiju nevajadzīgu paildzināšanu un nokavējuma procentu risku. Lai gan nosacījums par saistošām tiesiskām sekām ir jāinterpretē, ņemot vērā tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kā tās ir garantētas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta pirmajā daļā, ir pietiekami atgādināt, ka šo tiesību mērķis nav grozīt Līgumos paredzēto pārbaudes tiesā sistēmu, it īpaši noteikumus par Savienības tiesā celto tiešo prasību pieņemamību, kā tas izriet arī no paskaidrojumiem attiecībā uz šo 47. pantu, kuri saskaņā ar LES 6. panta 1. punkta trešo daļu un Pamattiesību hartas 52. panta 7. punktu ir jāņem vērā tās interpretācijā (spriedums, 2013. gada 3. oktobris, *Tapiriit Kanatami* u.c./Parlaments, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 97. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra). Līdz ar to jēdziena “apstrīdams tiesību akts” interpretācijā, ņemot vērā minēto 47. pantu, šī nosacījuma neievērošana var tikt pieļauta vienīgi, pārsniedzot kompetences, kas ar Līgumu ir piešķirtas Savienības tiesām, robežas (skat. pēc analogijas spriedumu, 2006. gada

12. septembris, *Reynolds Tobacco u.c./Komisija*, C-131/03 P, EU:C:2006:541, 81. punkts, kā arī rīkojumu, 2012. gada 14. maijs, *Sepracor Pharmaceuticals (Ireland)/Komisija*, C-477/11 P, nav publicēts, EU:C:2012:292, 54. punkts).

- 67 Līdz ar to pārsūdzēto rīkojumu rezolūtvā daļa, ciktāl ar to Slovākijas Republikas celtās prasības ir noraidītas kā nepieņemamas, ir pamatota, un tādējādi pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

- 68 Ar otro pamatu, kas ir izvirzīts pakārtoti, Slovākijas Republika apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.
- 69 Pirmkārt, Vispārējā tiesa vispār neesot pamatojusi secinājumu, saskaņā ar kuru pieprasītās summas ir pašu resursi. Motīvu šī secinājuma pamatošanai izklāsts šajās lietās esot īpaši svarīgs tāpēc, ka pirmām kārtām šis secinājums veido premisu Vispārējās tiesas pieņemumam par prasību pieņemamību, kas turklāt ir kļūdains, un tāpēc, ka otrām kārtām tā savos apsvērumos par iebildēm par nepieņemamību ir apstrīdējusi minēto summu kvalifikāciju par “pašu resursiem”. Tāpat Vispārējai tiesai esot bijuši jāizklāsta iemesli, kas pamato judikatūras attiecībā uz dalībvalstu pienākumiem pašu resursu jomā divpusējās attiecībās piemērojamību, kuru dalībvalsts arī ir šajā tiesā apstrīdējusi, tādām trīspusējām attiecībām kā tās, uz kurām attiecas šī lieta.
- 70 Otrkārt, Vispārējā tiesa neesot pamatojusi savu secinājumu, saskaņā ar kuru nosacīta maksājuma koncepts var atrisināt šajās lietās pastāvošo iespējas vērsties tiesā un situācijas steidzamības sarežģīto problēmu.
- 71 Treškārt, Slovākijas Republika vērs uzmanību uz to, ka pārsūdzēto rīkojumu pamatojums ir gandrīz identisks vairāku Vispārējās tiesas šajā pašā dienā izdotu rīkojumu pamatojumam, lai arī citos faktiskajos apstākļos. Tā atsaucas konkrēti uz 2015. gada 14. septembra rīkojumu Slovēnija/Komisija (T-585/14, EU:T:2015:662), kas, pēc tās domām, attiecas uz tradicionālu pašu resursu zaudējumu gadījumu cukura importa licences izsniegšanas dēļ atšķirībā no šīm lietām bija saistīts ar divpusējām attiecībām starp dalībvalsti un Komisiju.
- 72 Komisija apstrīd visu šo argumentu pamatotību.

Tiesas vērtējums

- 73 Ir jāatgādina, ka pienākums norādīt sprieduma pamatojumu izriet no Eiropas Savienības Tiesas statūtu 36. panta, kas piemērojams Vispārējai tiesai saskaņā ar šo pašu statūtu 53. panta pirmo daļu un Vispārējās tiesas Reglamenta 117. pantu. Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai Vispārējās tiesas sprieduma pamatojumam ir skaidri un nepārprotami jāparāda tās argumentācija, lai ieinteresētajām personām ļautu saprast pieņemtā nolēmuma pamatojumu un Tiesai veikt pārbaudi (spriedums, 2012. gada 19. decembris, *Mitteldeutsche Flughafen* un *Flughafen Leipzig-Halle/Komisija*, C-288/11 P, EU:C:2012:821, 83. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 74 Turklāt no pastāvīgās judikatūras izriet, ka Vispārējās tiesas pienākums norādīt pamatojumu tai neliek sniegt izklāstu, kurā izsmēloši un pa vienam būtu aplūkoti visi lietas dalībnieku paustie argumenti. Pietiek ar to, ka pamatojums ļauj ieinteresētajām personām saprast, kādu iemeslu dēļ Vispārējā tiesa nav piekritusi to argumentiem, un Tiesai – iegūt pietiekami daudz informācijas, lai veiktu pārbaudi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 12. jūlijs, *Pérez Gutiérrez/Komisija*, C-604/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:545, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 75 Šajā gadījumā Vispārējā tiesa pārsūdzētajos rīkojumos ir skaidri izklāstījusi iemeslus, kas tai ir likuši secināt, ka par strīdīgajām vēstulēm nevar tikt celta prasība atcelt tiesību aktu saskaņā ar LESD 263. pantu. No Slovākijas Republikas pirmā izvirzītā pamata pārbaudes izriet, ka šo rīkojumu motīvu daļa ir ļāvusi šai dalībvalstij saprast argumentāciju, kas ir likusi konstatēt nepieņemamību, un apstrīdēt tās pamatotību un ka šī motīvu daļa ir ļāvusi Tiesai veikt savu pārbaudi.
- 76 No minētā izriet, ka pārsūdzētajos rīkojumos nav pieļauta pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde.
- 77 Slovākijas Republikas izvirzītie argumenti šo secinājumu neatspēko.
- 78 Pirmkārt, tā kā šī dalībvalsts apgalvo, ka Vispārējai tiesai esot bijis jāizklāsta iemesli, kuru dēļ tā uzskatīja, ka var strīdīgo vēstuļu apstrīdamības novērtēšanas nolūkā piemērot Lēmumu 2007/436 un Regula Nr. 1150/2000, uzmanība ir jāvērs uz to, ka Vispārējā tiesa uz tai izvirzītajiem argumentiem saistībā ar šo tiesību aktu nepiemērojamību atbildēja, paužot uzskatu, ka šie argumenti attiecas uz prasību pamatotības izvērtējumu.
- 79 Šajos apstākļos, otrkārt, nav nozīmes arī faktam, pat pieņemot tā patiesumu, ka pārsūdzēto rīkojumu pamatojums ir gandrīz identisks citās lietās izdotu rīkojumu pamatojumam attiecībā uz citām faktiskajām situācijām.
- 80 Treškārt, pamatoti atgādinot, ka, lai arī nosacījums attiecībā uz saistošām tiesiskām sekām ir jāinterpretē, ņemot vērā efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu, ar šādu interpretāciju šī nosacījuma neievērošana var tikt pieļauta vienīgi, pārsniedzot kompetences, kas ar Līgumu ir piešķirtas Savienības tiesām, robežas, Vispārējā tiesa ir juridiski pietiekami pamatoti atbildējusi uz Slovākijas Republikas argumentiem, kas attiecas uz efektīvas tiesību aizsardzības tiesā šķietamo nepietiekamību, ņemot vērā apgalvoto situācijas steidzamību.
- 81 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, otrais pamats un līdz ar to apelācijas sūdzības pilnībā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 82 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.
- 83 Tā kā Komisija ir prasījusi piespriezt Slovākijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā spriedums tai ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež segt savus un atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus.
- 84 Reglamenta 140. panta 1. punktā, kas piemērojams arī apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī reglamenta 184. panta 1. punktu, ir noteikts, ka dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.
- 85 Līdz ar to Čehijas Republika, Vācijas Federatīvā Republika un Rumānija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzības noraidīt;

2) Slovākijas Republika sedz savus un atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus;

3) Čehijas Republika, Vācijas Federatīvā Republika un Rumānija sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

[Paraksti]